

Józsa Fábián

ÁPRILISI KANYAROK

- szeszélyes/en/ olvasandó -

/a műfaj, mint faj lényegtelen/

Lobognak ó lomszinü gyapjak, ólomporos felhők torlódhatnak súlyosan, mint fej fölött ringatott kövek, sötétben, mint koponyába fészkelő gond alatt ziháló gondolat, fényesen, mint köpenyébe öltöző rend felett lebegő rendelet, ólmos felhők hengerednek az égre; vízszintes falaikat hasztalan fürkészi, hiába tapogatja a tekintet, mely nem tekintetes, sem tekintélyes, sallangtalanul, hatalomtalanul csak tekintet, alkalmanként szeretne békésen ki- és áttekinteni, ám felhők vízszintes falait hasztalan cserkészi, fürkészi, tapogatja, a falak áthághatatlanok. Áthághatatlanok.

KANYARODJUNK!

Hősünk áll alant. Alant /lent ehelyt/ él, lent ehelyt /alant/ áll, nézi a felhőkkel bedeszakázott eget, jámboran szólítja, lesi a palánk mögé zsúfolt végtelent, vár, csüggedt bátyákkal /mint védő/, vár, nem moccan. Sejtve sejt, félve féli, megélve éli, a tér /e tér, tere/, a hatás /rá, át- stb./ - megspórolva egy bekezdésnyi helyet, észrevétlenül KANYARODTUNK - tovább szükíthető, ill. fokozható: a gallérba csimpaszkodó, kabátszárnyakat csapkodó, ing alá markoló szél dermedt; a tömött fürtökben lezúduló, arcba vágó, nyakba ömlő, gerincen végigfutó eső /el/szigetel, /meg/hajszol! Fröccsennek a járdátrovók, mint vízszeltek. Széltől kergetett, esőtől üzött Hősünk tenyérszíni tavak közt szökdelve-inalva mindentől, mindenkitől idegen: e rémitó helyzetben érdeke, célja kizárólag önérdéke, öncélja. És futtában, rohantában, menekültében - mikor tócsába toccsan lába - összefut Átejtővel, a Lejtővel: somolyog, kuncog látva, ahogy nyögve menekvő társai nadrágszárán nehéz csöppekben alágördül a sáros lé/t/. Nem, Hősünk még helyben van koponyazugában,

önnön lény/eg/ébe vetett-plántált-duggatott szenvedélyes hitét Átojtó igazán nem ingathatta-rengethette meg, csak a hasonszőrüekkel, mint szőrös hasúakkal szemben részvétlen sőt gonosz. Folyik mindez abból a sajnálatos tényből /a zivatarból/, hogy e rettentő állapot leküzdésében mindenki mással azonos, csakis azonos pozícióban van. Önmagával szolidáris tehát, miközben iparkodik, kontárkodik /hova is?/ haza, hozzá: Meleghez, eme Leghez.

KANYARODJUNK !

S mivel az ott, hol Hősünk honn érzi ökelmét: a fölfűtött lakás megadatik, miért is ne adatna meg?, s mivel valamely kegyek hatására adatik meg, nem szorgos, törekvő kéz megfeszített /mint corpus/ munkájának gyümölcse ez otthon, ökelme /a Hős/ nem kutat, nem követel. Hajszáától elaggott tagjaiban ahogy szaporodnak kelleme, nő egyenes arányban pihegő agyában hozsanna-hála, testéből kicsordul, túlárad, hogy /hogynem/ elég!-edett. Hogy-nem hogy elégedett. /Helyben bár, de KANYARODUNK./

Mert ekkor előáll Bukfenc, a Kivédhetetlen. Hiszen hogyan illeszkedik a véglegesen, végletesen Elégedetthez - emlékszünk még? - a végtelen? ???him-hám?!?!...hát evégből kell Bukfencnek megérkeznie, s ő nem szokta lekésni a vonatát. Na, azért nem annyira nyilvánvalóan toppant-robbant be /Bukfenc/ - talán a kulcslyukon keresztül érkezett -, hogy rögvest ingerekké alakulna, annál tomp-, bambábbak az érzékszervek, kényelmesebben elhelyez/ked/ettek az idegek. Az örök igazságokkal /az igazságok örök örök/ önmagába merülésig terhelt tudat sem észleli. De mindez Bukfencet nem izgatja túlságosan: ő megtörtént, létrejött, előállt, feladatát magaslatán ellátta: mára visszavonhatatlanul. A javítási lehetőség rojtott, nem is sejtett voltából következően csak igen szűk körben lehetőség, az esély csekély. De Bukfenc nem az a személy, aki boérné ennyivel. És az a persona sem ő, akit az ismeretlenség vak homálya tántoritana. Történjék bármi, dolgozik, a mindent, a MINDENT akarja, kitartása bámulatos. Dolgozik bár szusszanás nélkül és kőkeményen, a kevéssé látványos eredménytelenségek sem szegik kedvét, szereti a munkáját, szórakozik.

Ő Bukfenc. Ön Ön. Én Én vagyok, Bukfenc a MI emberünk -
ellenünk.

KANYARODJUNK tovább!

Haladtunkban, mintha osztódnának!, mind szaporodnak, kando-
ropasz a KANYAROK. Igazi serpentinén kanyargunk. Kanyara-
ink során tanultunk, gondolkodtunk /igen, a szerző is ta-
nul, gondolkodik miközben szerz ő/, s e két/séget kizáróan/
fontos elem/ek/ birtokában elvi éllel szögezhetjük le a
továbbiakra nézve-látva: 1./ A külső és belső lényegek fel-
tétélezik egymást, egyik a másikat /a rászorulót/ tolja,
támogatja /a fejlődés - s úgon: rosszul felfogott - dialek-
tikája!/, s rejtett, nem is sejtett voltából következően
egyikük /v.másikuk/ az esetek 99,9999...%-ában abban a nom
kényelmetlen és kamatostul megtérülő /önmagáért is teszi -
ismét a fejlődés - itt már a lényeghez közelítő - dialekti-
kája!/helyzetben van, hogy támogassa , tolja másikat /egyi-
két/. 2./ A külső és belső lényegek vállvotve totálisak /a
képlet igen egyszerű: külső + belső = egész/.

Cselekménytelenségben is elsüllyedt Hősünk, mint olvastuk,
a külső és belső lényegek közös szorításában összeroppant,
tavába toccsant, elbukott. Nem vagyunk érzelgősek, a bukott,
összeroppant, tavába toccsant Hőst könnyek nélkül adjuk át
földnek, múltnak.

KANYARODJUNK!

Immár Hős nélkül állunk alant ehelyt, néznénk a fel-
hőkkel bedeszkázott végtelent, ha nem volna a palánk mögött
láthatatlanná zsúfolva. Így felhők vízszintes falait cser-
készi, fürkészi, tapogatja tekintetünk. Cserkészi, fürké-
szi, tpogatja, hátha előbukkan egy végtelen-szelet, egy
végtelen-parány. Egy végtelen parányi arány, mi mérhető,
mihoz mérni lehetőség. E s é l y ü n k ?

/KANYAROK tetszés szerint./